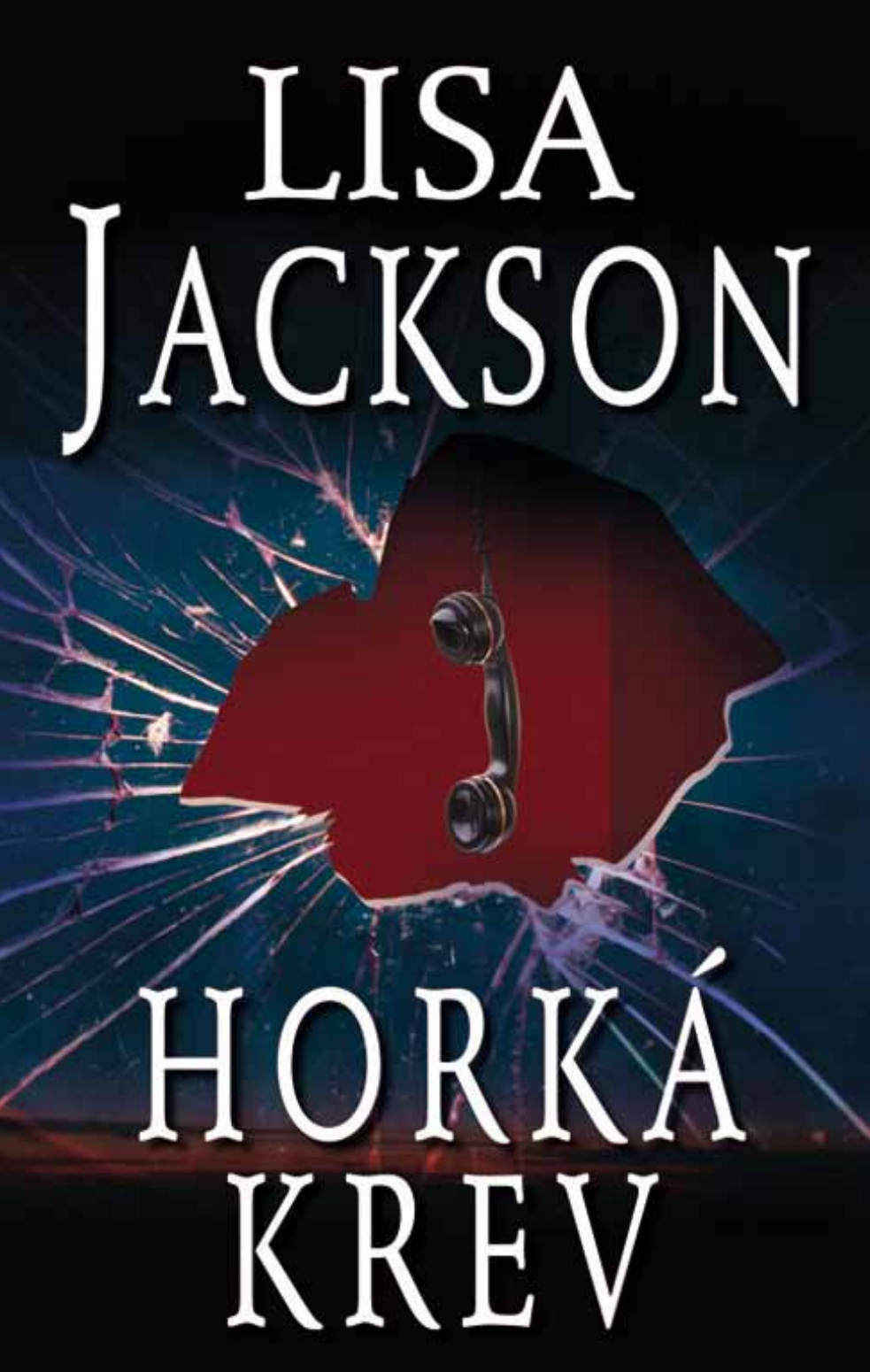

LISA
JACKSON

The background of the entire cover is a dark, textured surface. In the center, there is a large, irregularly shaped hole in a dark blue or black material, resembling shattered glass. The edges of this hole are jagged and radiate outwards, creating a starburst effect. Inside this hole, there is a solid red heart shape. A black, vintage-style telephone receiver is positioned vertically within the heart, with its top and bottom ends pointing towards the top and bottom of the heart respectively. The overall color palette is dark, with the red heart providing a strong contrast.

HORKÁ
KREV

LISA
JACKSON

HORKÁ KREV

2013

Copyright © 2001 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011 by Jakub Volný
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOT BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington, New York 2001,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-947-9

Johnu Scognamigliovi, který nebyl jen editorem této knihy, ale i významným článkem celého tvůrčího procesu. Tím pro mě ostatně byl během práce na všech mých románech pro nakladatelství Kensington, obzvláště pak při psaní Kdyby tak věděla. Jsem mu vděčná za jeho rozumný přístup, neskonalou trpělivost a výtečné nápady, kterými mě stále tlačil kupředu, a to až do míst, kam jsem se sama neodvážila zajít. Spolupráce s Johnem pro mě byla tak inspirující, že jsem po něm pojmenovala dokonce i zápornou postavu této knihy. Díky, Johně.

PODĚKOVÁNÍ

Ze všeho nejdříve bych chtěla poděkovat neworleanskému policejnímu oddělení za laskavost a pomoc, i když jsem si skutečnost trochu poupravila tak, aby odpovídala mému záměru.

Ráda bych také poděkovala následujícím lidem za jejich podporu, znalosti a rady, bez nichž bych tuto knihu nejspíš nikdy nenapsala. Děkuji tedy Nancy Berlandové, Eriku Brownovi, Kenu a Nancy Bushovým, Matthewovi Croseovi, Michaelu Croseovi, Alexis Harringtonové, Jenny Holdové, Richardu Jaskielovi, Michaelu Kavanaughovi, Mary Clare Kerstenové, Debbie Macomberové, Arle Melumové, Kenu Melumovi, Ari Okanové, Kathy a Bobovi Okanovým, Betty a Jacku Pedersonovým, Jimovi a Sally Petersovým, Jeffu a Karen Rosenbergovým, Robin Rueové, Jonu Salemovi, Johnu Scognamigliovi, Larrymu a Lindě Sparksovým, Marku a Celii Stinsonovým, Jane Thorntonové, týmu LO Rowers a samozřejmě Plineymu staršímu.

Pokud jsem na někoho zapomněla, pak se mu upřímně omlouvám.

Prolog

ČERVEN
NEW ORLEANS, LOUISIANA

„Přál by sis něco extra?“ zeptala se a provokativně si špičkou jazyka olízla horní ret.

Zakroutil hlavou.

„Mohla bych...“

„Prostě se svlékni.“

Na tomhle chlápku je něco divného. Zatraceně divného, pomyslela si Cherie Bellechampsová a u srdce ji píchl osten strachu. Nejraději by celou tuhle akci odpískala a řekla mu, aby vypadl, potřebovala ale prachy. Nejspíš má jen bujnou fantazii a tenhle kunšoft je úplně normální chlap.

Pomalů si začala rozepínat šaty. Cítila na sobě jeho pohled, takhle na ni ovšem koukal každý klient. Na tom nebylo nic zvláštního.

Přes zvuky nočního města se k ní z rádia u postele prodírala hudba a hřejivý hlas Franka Sinatry, který na ni za normálních okolností působil uklidňujícím dojmem. Dnes ale ne.

Horký červnový vánek dovnitř oknem vháněl zatuchlou vůni Mississippi. Pohrával si se závěsy a ochlazoval Cheriino rozpálené čelo. Její obavy však rozehnat nedokázal.

Kunšoft seděl na trojnohé stoličce a jednou rukou počítal rudé korálky růžence, v nichž se odráželo slabé světlo lampičky. Co je vlastně zač? Nějaký nábožensky ulitlý magor? Kněz, co nedokáže dodržet celibát? Nebo jde jen o dalšího pomateného fetišistu? Po New Orleans chodí tisíce pošuků a každý z nich má svou vlastní úchylku.

„Takhle?“ zeptala se, pohládila se dlouhým nehtem mezi řadry a odložila poslední zbytky ostychu.

„Pokračuj.“ Ze svého místa jí ukázal na podprsenku a kalhotky.

„A nechtěl bys sám?“ zeptala se hlubokým smyslným hlasem.

„Já se budu dívat.“

Cherie ale pochybovala, že něco uvidí. Její pokoj ve druhém patře starého domu na samém okraji Francouzské čtvrti prosvěťovala pouze chabá záře unikající zpod stínítka z černé krajky. Ten zvláštní klient měl navíc nasazené sluneční ray-bany. Nevěděla mu do očí, ale to nevadilo. Jinak vypadal opravdu dobře. Měl atletickou postavu, širokou bradu, rovný nos, tenké tajuplné rty, které částečně zakrývalo jednodenní strniště. Oblečený byl do tmavé košile a černých džínů, tmavohnědé vlasy měl elegantně zastřižené. Kdyby si nezakrýval oči, mohl by se podle ní měřit s hollywoodskými hvězdami.

Zároveň na něm bylo něco děsivého.

Naháněl jí hrůzu už od okamžiku, kdy ji vyzval, ať si důkladně umyje obličej a na svoje krátké platinově blond vlasy si nasadí zrzavou paruku. Cherii to nevadilo, nepídila se po příčinách jednání svých kunštoftů.

Rozepnula si podprsenku a nechala ji volně spadnout k zemi.

Zákazník se ani nepohnul. Jen pořád nepřestával mezi prsty mnout korálky růžence.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se.

„Jo.“

„A nechtěl bys mi ho prozradit?“

„Říkej mi Otče.“

„Otče...? Jako tati?“ Znovu se zadívala na pohupující se růženec v jeho ruce. „Nebo jsi kněz?“

„Prostě mi říkej Otče a hotovo.“

„No a co třeba Taťko Šmoulo?“ pokusila se o vtip. Otec se ale ani neusmál.

Pokus o odlehčení atmosféry tedy skončil fiaskem.

No nic. Už abych to měla za sebou, pomyslela si. Odbuď si to, zkasíruj prachy a vypakuj ho za dveře.

Vysoukala se z kalhotek, posadila se na okraj postele a nabídla mu přepychový pohled na svoje nahé tělo.

Fajn, někteří se prostě rádi dívají, jak se holka svléká. Zažila už pár klientů, co se jí ani nedotkli a radši koukali, jak se uspokojuje sama. Tenhle byl ale jiný. Tak chladný a necitelný... A proč má brýle? „Mohli bychom si teď užít trochu legrace,“ navrhla mu Cherie, aby věci trochu uspíšila. Už u ní dřepěl na zadku dost dlouho a pořád se nic nedělo. „Jenom ty a já...“

Otec mlčel. Předklonil se a na noční stolek položil stodolarovou bankovku. Pak se natáhl k rádiu, utnul Sinatrovu písničku a začal ladit jinou stanici. Chvilí se ozývalo jen praskání a šumění, pak konečně našel kanál, jaký hledal. Z malých reproduktorů přijímače se ozvala talk show jedné psycholožky udílející rady po telefonu. Cherie ji ale neposlouchala. Třeštila oči na stovku ležící na nočním stolku. Byla poškozena. Ben Franklin měl na bankovce zamalované oči, jako by se pokoušel utajit svou identitu, stejně jako její podivný kunšoft schovávající se v polostínu.

Nebo jako by nechtěl nic vidět.

Zvláštní. Absurdní. Děsivé...

Zastavil ji jen o blok dále na Bourbon Street a zeptal se jí, jestli je volná. Cherie si ho pozorně prohlédla, usoudila, že je naprosto v pořádku, a udala mu svou cenu. Souhlasil, a tak ho bez dalších průtahů odvedla do tohoto bytečku, který si ještě se dvěma kamarádkami pro tyto účely pronajímala. Vedla však ještě i druhý život..., za jezerem..., hlavou jí bleskla vzpomínka na její pětiletou dceru a nekonečné soudní tahanice o její opatrovnictví s exmanželem. Nikdo v Covingtonu se nesměl dozvědět, čím se vlastně živí, okamžitě by se mohla rozloučit s opatrovnictvím i s myšlenkou na jakýkoliv kontakt se svým jediným dítětem.

Nyní však musela svůj názor přehodnotit. Klient byl podrážděný. Tvářil se sice klidně, pod kůží na spánku mu však divoce pulsovala žíla, prsty neustále přesunovaly korálky růžence. Pomyslela na pistoli, kterou si schovává v zásuvce nočního stolku. Jestli se situace začne vyvíjet špatným směrem, stačí otevřít šuplík a namířit na toho divného pavouka bouchačku. Vzít si jeho stovku a vykopnout ho ze dveří.

„Nepřidáš se ke mně?“ zašeptala. Položila se na přehoz a svůdně se usmála. Nečekala však, že Otec jakkoliv zareaguje. Najednou jí bylo strašné horko.

„Svlékni mě.“ Vstal a přistoupil k posteli.

Takové přání ji trochu překvapilo, na druhé straně bylo celkem normální. Vracel se tedy do hry. Fajn. Voyeuři se obvykle holek nedotýkají. Cherie nechtěla nic uspěchat a začala mu pomalu rozepínat košili. Po chvíli se jí naskytl pohled na vypracovaná ramena a hrud, na zeď svalů, kterou pokrývaly tmavé chloupky. Když mu vzápětí rozepnula kalhoty, dotkl se křížku, co se jí jako vždy pohupoval těsně nad prsy.

„Co je to...?“

„Ech... To mi dala moje dcera... Loni o Vánocích.“ Proboha, snad ho nechce ukrást, vyděsila se Cherie.

„Potřebovala bys něco většího,“ zašeptal a pak jí přetáhl přes rudou paruku růženec. Asi jde skutečně o kněze, pomyslela si. A to pořádně vyšinutého.

Hranaté korálky růžence byly horké, jak si s nimi pohrával. Ucítila je mezi řadry. Tohle je už moc, řekla si. Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit a vypakovat toho magora z bytu. „Jo, to je mnohem lepší.“ Otec se ušklíbl, jako by ho tohle aranžmá konečně uspokojilo. Jako by čekal jen na tohle, aby se správně vzrušil.

No sláva!

„Co mám dělat s tím růžencem?“

„Hlad mě.“

Měl dokonalé tělo. Svalnaté, opálené... Tvrdé jako skála.

Tedy s výjimkou penisu, který mu bezvládně visel v rozkroku. Copak ho ani trochu nerajcuju? přemýšlela Cherie.

Pohladila ho ukazovákem jemně po hrudi, načež ji k sobě Otec energicky přitiskl. Vášnivě ji políbil svými chladnými bezcitnými rty, pak jí smýkl na postel. Měla pravidlo: Nikdy se s kunštoftem nelíbej. Pro tentokrát to ale nechala plavat. Hlavně aby to už měla za sebou...

„Podívejme se na něj... Chceš si hrát?“ zeptala se svůdně a sáhla po slunečních brýlích. V tu chvíli jí však zápěstí obemkly ocelově pevné prsty.

„Na to ani nemysli!“

„Bojíš se snad, abych tě nepoznala?“ Třeba je slavný... Bože! Pohledný je na to dost. Třeba je celebrita a bojí se, že ho někdo pozná. Anebo je ženatý. Jo, to nejspíš.

„Prostě toho nech,“ zasyčel, aniž by povolil sevření.

„Jasně, jasně, v poho...“ Políbila ho na tvář a dotkla se špičkami prstů železných svalů na jeho paži. Přisunul se blíž. Cherie ho začala jemně hladit po všech zaručených erotogenních zónách. Bezúspěšně. Ať se snažila sebevíc, erekce se nedostavovala.

No tak, dělej, dělej, říkala si. *Nemám na tebe celou noc!* Nevědomky se zaposlouchala do noční show doktorky Sam, která právě hovořila o touze a lásce. I Otec věnoval veškerou pozornost hlasu z rádia.

Třeba se jen nemůže soustředit, napadlo Cherii. Natáhla se po rádiu.

„Nesahej na to,“ zavrčel výhrůžně Otec.

„Ale...“

Prásk!

Hlavou jí projela omračující bolest, jak ji pěstí udeřil přímo do levé tváře.

Vykřikla. Na jazyku ucítila kovovou chuť své vlastní krve. Tak tohle není dobré. To není dobré... „Počkej, ty hajzle...“

Skrz rychle otékající víčka zahlédla, jak opět pozdvihl pěst. „Nesahej ani na rádio, ani na moje brýle!“ zavrčel.

Cherie se pokusila dostat pryč z postele. „Vypadni! Vypadni odsud!“

Otec se k ní natáhl, jako by ji chtěl políbit, Cherie ho ale kousla.

On se ani nepohnul.

„Vypadni, ty šmejde! Vypadni! Nikdo mě nebude bít, rozumíš? Je konec!“

„Ne, ještě není konec,“ zašeptal. „Ale brzy bude.“ Chytil ji za ruku a stáhl ji zpátky na postel, kde ji políbil. Vášnivě... Jako by ho její bolest vzrušovala. Cherie se zpod něj pokoušela vymanit, on ji ale svým atletickým tělem dokonale uvěznil.

Byla v pasti.

Zuřivě do něj bila, škrábala ho, snažila se vyprostit.

„To je ono... Hříšnice! Čubko!“ sípal. „Jen mě zkus přeprat.“ Otec povolil sevření a štípl ji do nadra, přes druhé ji udeřil.

Zavřeštěla. Přitiskl jí rychle rty na ústa a tím ji umlčel. Pokusila se ho kousnout, bušila do něj pěstmi, byl ale příliš silný. Boj ho vzrušoval. Bože, kam až tohle zajde?

Při tom pomyšlení jí ztuhla krev v žilách. Co když nepřestane? Co když jí bude mučit celou noc?

Kousl ji tak silně do pravého prsu, až jí celým tělem projela ostrá bolest.

Cherie se zadívala na rádio, jehož rozsvícený displej prosvítal skrz pomalovanou stodolarovku. Z přístroje se linul klidný a kultivovaný hlas doktorky Sam.

Pomoz mi, pomyslela si Cherie. Natáhla se po zásuvce, kde si schovávala zbraň. Shodila přitom lampičku, divoce kopala kolem sebe. Nohou narazila na jeho tvrdý penis.

Takže jde o znásilnění!

Chce ji znásilnit. Kdyby tak něco řekl, mohla se do svojí role vžít, takhle jí jenom vyděsil. A to pořádně.

Tak si to odbuď a neublížuj mi.

Otec jí zabořil hlavu do polštáře. Cherie vykřikla právě v okamžiku, kdy jí utáhl růženec kolem krku. Hranaté korálky se jí zařízly do masa.

Dobrý Bože... On mě chce zabít! Srdce jí sevřela hrůza. Zadívala se mu do očí zakrytých slunečními brýlemi a ihned to poznala.

Znovu pevně utáhl růženec a vstoupil do ní. Cherie vyvalila oči, nemohla dýchat. Zamávala rukama ve snaze ho udeřit, ale bezvýsledně. Temnota... Pomalu se kolem ní začala rozprostírat temnota. Plíce měla v jednom ohni... Připadalo jí, jako by jí srdce mělo každou chvíli explodovat. *Dobrý Bože, pomoz mi!*

Otec pevně svíral smyčku růžence a zjevně ji nehodlal povolit. Znovu zalapala po dechu. Zoufale rychle jí docházel dech. V hrdle jí cosi zabublalo. Krev. Proboha, na jazyku znovu ucítila svou vlastní krev.

Ještě než jí mozek zcela zahalilo nevědomí, vzpomněla si na svoji dceru... Svou milovanou malou dcerunku...

Otec se potil, funěl, pak ztuhl a chrčivě vydechl. Přes jeho uvolněné oddychování i křik ve vlastním mozku doléhal k Cherii ještě nějaký ženský hlas. Z dálky. Z přílišné dálky...

„Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se, New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...”